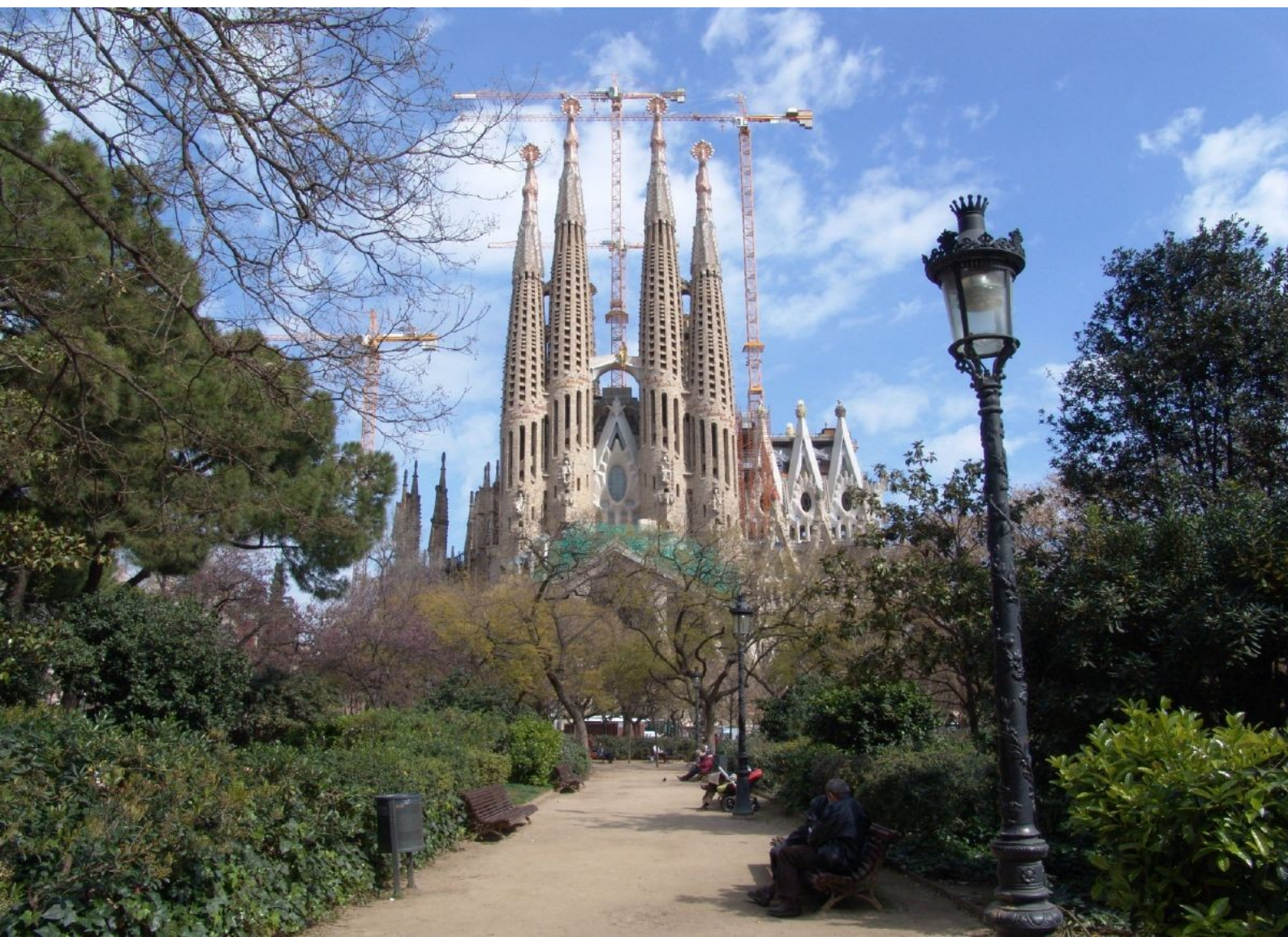

HISZPANIA

Costa Brava

Stolica: Madryt

Powierzchnia: 504 645 km²

Ludność: 47 150 tys.

Waluta: euro (EUR), 1 EUR = 100 centów

Napięcie: 230 V

Język: hiszpański

Wiza: wiza nie jest wymagana

Krótką informacja

Słoneczne lato, piaszczyste plaże i lazur ciepłego morza.

Informacje ogólne

"Dzikie Wybrzeże" – wybrzeże Katalonii rozciągające się od granicy z Francją po okolice Barcelony. Hiszpańska nazwa znakomicie oddaje charakter tego miejsca – jest tu wiele wysokich urwisk, bujnych lasów, osłoniętych skałami zatok, wystających z morza skał i piaszczystych, szerokich plaż. Na odcinku prawie dwustu kilometrów znajduje się tu wiele miejscowości wypoczynkowych z różnorodną bazą noclegową – od pól campingowych, przez hotele turystyczne do luksusowych ośrodków przypominających zagospodarowaniem małe miasteczka.

Costa Brava uważana jest za jeden z najważniejszych regionów wypoczynkowych Hiszpanii nie tylko ze względu na przepiękne widoki, słoneczne lato, piaszczyste plaże nad lazurem częstego morza ale również na wiele cennych pamiątek historycznych minionej historii, a bliskość jednego z najciekawszych miast Europy sprawia, że wypoczynek można tu łatwo połączyć ze zwiedzaniem.

Llanca – urokliwy hiszpański kurort znajdujący się niedaleko granicy francuskiej i Pirenejów co gwarantuje przepiękne widoki. Znajduje się tu piękna plaża, malowniczy port jachtowy i bardzo wiele kwater prywatnych, których jest znacznie więcej niż hoteli. Jest to spokojne miasteczko, gdzie delektując się katalońską kuchnią można odpocząć pośród szumu fal.

Port de la Selva – przepięknie położone w zatoce miasto z rozległym portem, świetną bazą turystyczną i piaszczystą plażą położoną blisko centrum.

Cadaques – nazywana najpiękniejszą wioską świata była niegdyś miejscem odpoczynku i natchnienia Pabla Picassa, Gabriela Garcii Marqueza czy Salvadora Dali. Ta niewielka miejscowość jest idealnym miejscem na ucieczkę od zgiełku dużego miasta, a jej niepowtarzalny urok i sielankowa atmosfera z pewnością urzekną wszystkich.

Roses – kurort położony w szerokiej zatoce posiadający piaszczystą plażę, port rybacki i wiele dyskotek, co przyciąga tu młodych ludzi.

Ampuriabrava – miasteczko nad zatoką Roses posiadające przepiękną, piaszczystą plażę lubianą szczególnie wśród pasjonatów sportów wodnych. Można tu popływać na nartach wodnych, "bananie" czy polatać na spadochronie ciągniętym przez motorówkę.

Sant Pere Pescador – niewielki kurort z szeroką plażą i nowoczesnymi hotelami różnych kategorii, gdzie pośród wąskich, starych uliczek mieszczą się porośnięte bluszczem domy i niewielkie sady.

L'Estartit – niewielki kurort z kameralnymi hotelami, piękną plażą i unikatowym, podwodnym rezerwatem Medes przy pobliskich malutkich wysepkach ściągających tu nurków z całej Europy.

Begur – miejscowość położona przy skalistym wybrzeżu co gwarantuje niesamowite widoki na turkusową lagunę. Jest tu też wydzielona niewielka, piaszczysta plaża oraz urokliwy port jachtowy.

Tamariu – malutki kurort w sąsiedztwie Begur z piaszczystą plażą i świetnie zorganizowanym zapleczem rekreacyjnym. Jest tu kilka niewielkich hoteli oraz restauracji.

Llafranc – jedno z trzech miasteczek podlegających pod Calellę de Palafrugell, które oferuje szeroką, piaszczystą plażę, wypożyczalnie sprzętu wodnego, niewielki port i bujną roślinność przy plaży.

Calella de Palafrugell (Calella) – urokliwe miasto portowe słynące z przepięknej architektury, piaszczystej plaży, malowniczego portu i szantów, które słychać na każdym kroku. W lipcu odbywa się tu lokalny festiwal szantów, na który spływają nie tylko hiszpańscy żeglarze. Główna plaża znajduje się blisko centrum miasteczka, a kolejne niewielkie plaże ukryte są między pobliskimi skałami. Jest tu bardzo czysta woda, skaliste dno i grotty z ukrytymi skarbami. Wybrzeże na południe od Calelli jest łagodniejsze i cieszy się największą popularnością, a niektórzy nazywają jest Costa del Maresme.

Palamos – niegdyś była to kameralna wioska rybacka, a dziś jest nowoczesnym kurortem z wydzieloną częścią hotelową. Starsza część miejscowości ma swój niepowtarzalny, hiszpański klimat, a nowa to nowe budynki hoteli i barwne nocne życie w miejscowych dyskotekach i barach.

Playa d'Aro – tętniąca życiem miejscowość wypoczynkowa z długą, piaszczystą plażą, małymi, skalistymi zatoczkami i czystym, ciepłym morzem. W sezonie letnim na ulicach odbywają się często pokazy tańca katalońskiego – sardany, lokalne festiwale filmowe pod gołym niebem i liczne imprezy sportowe.

S'Agaro – malownicza, nieco górzysta miejscowość położona nad błękitną zatoczką, wzdłuż której rozciąga się szeroka i długa, piaszczysta plaża. Jest tu wiele kwater prywatnych, campingów ale również hotelików i cichych pensjonatów.

Tossa de Mar – urokliwe miasto z przepiękną, średniowieczną starówką Vila Vella, urokliwym portem i fortyfikacjami sięgającymi XII w., która jest jednym z najsłynniejszych kurortów Costa Bravy. Od kiedy zakazano tu organizacji korridy stało się miejscem kongresów ekologicznych Unii Europejskiej. Kurort posiada piękne piaszczyste plaże, bardzo dobrze zagospodarowane, a za nimi urzeka stromymi urwiskami, podwodnymi grotami i niewielkimi zatoczkami.

Lloret de Mar – jedna z najpopularniejszych miejscowości wypoczynkowych Costa Bravy z bardzo długą, świetnie zagospodarowaną rekreacyjnie plażą główną, nieco mniejszą plażą południową, wieloma hotelami różnych kategorii, restauracjami, dyskotekami i barami. Na obrzeżach miasta, na skalnym cyplu znajduje się malowniczy zamek, z którego roztacza się widok na zatokę. Miasto słynie z wielu imprez i festiwali, a dodatkowymi atrakcjami są: park rozrywki Water World oraz Aquatic Zoo.

Malgrat de Mar - miasto portowe położone ok. 65 km od Barcelony, które posiada piękną, szeroką i piaszczystą plażę, romantyczna promenadę wzdłuż miejskiej części wybrzeża, bardzo dobre hotele i restauracje. Wieczorami można zrelaksować się w tawernach z muzyką na żywo lub dyskotekach. Dodatkową atrakcją, nie tylko dla dzieci, jest park rozrywki Marineland.

Blanes – kurort wakacyjny leżący w sąsiedztwie Barcelony, który posiada świetnie zagospodarowaną rekreacyjnie i gastronomicznie plażę, oraz szereg urokliwych, dzikich i malutkich plaż w zatoczkach za miastem. Dodatkową atrakcją są ogrody botaniczne Mar i Murtra, gdzie można znaleźć roślinność z całego świata.

Kuchnia

Różnorodność regionalna, bogactwo smaków i aromaty hiszpańskiej kuchni sprawiają, że stała się ona jedną z najlepszych i najbardziej cenionych na świecie. Bogactwo smaków i odmienność w menu można zauważyć nie tylko porównując potrawy regionów nadmorskich, równinnych czy górskich, ale także między danymi prowincjami a nawet sąsiednimi miastami. W wielu regionach, głównie centralnych pojawia się kilka takich samych potraw jak gazpacho (chłodnik) czy ajo-arriero (duszony słony dorsz), ale jest wiele kuchni, które tylko w swoim regionie kultywują stare tradycje kulinarne, jak Katalonia, Kastylia-Leon, Lewant oraz miasta Segowia, Cuenca lub San Sebastian.

Cechą charakterystyczną wszystkich kuchni regionalnych jest zamiłowanie do świeżości, a bardzo dobrze rozwinięty transport sprawia, że obrót towarami jest bardzo szybki. Bogactwo owoców morza w menu centralnych regionów również nie jest przypadkiem, gdyż kilka godzin po wyłowieniu ryby czy inne morskie specjały są dowożone już do miast centralnej Hiszpanii. Dla ciekawostki można dodać, że właśnie w centralnie położonym Madrycie mieści się druga, największa hurtownia ryb na świecie.

Niezwykle popularne w Hiszpanii są tapas – przekąski serwowane do wina, piwa czy jako niewielki danie między głównymi posiłkami. Pochodzą one z Andaluzji i początkowo był to kawałek sera lub szynki kładziony przy szklance z winem, żeby nie dostał się do niej żaden kurz. Dziś każdy region Hiszpanii posiada swoje oryginalne i urozmaicone tapas, a nawet powstały niewielkie lokale gastronomiczne pod tą samą nazwą serwujące tylko przystawki i wino. Za najlepsze tradycyjne przystawki ceniona jest Sevilla, a nowoczesne i wymyślne dostaniemy w San Sebastian. Bywa, że przystawki są podawane w małych ilościach za darmo jeżeli wybieramy wino do degustacji lub inne lokalne trunki.

Hiszpańskie wina znane są na świecie od wielu stuleci, jednak zwiedzając poszczególne regiony tego pięknego kraju odkrywamy lokalne specjały dostępne tylko na małym obszarze przy pobliskich winnicach. Najbardziej znanym i cenionym gatunkiem węg hiszpańskich jest Rioja – czerwone wino wytwarzane z soku owoców rosnących w różnych strefach w regionie o tej samej nazwie. Tradycje jego wytwarzania sięgają aż II w., kiedy to Rzymianie zlecieli uprawę winorośli z przeznaczeniem na wino dla legionistów. Istnieje również hipoteza, że szczepy tutejszych roślin dotarły dzięki podbojom Rzymskim do Bordoux, gdzie również wytwarzane są z nich najlepsze wina. W średniowieczu, dzięki położeniu na szlaku do Santiago de Compostella wino zaczęło zyskiwać większą sławę, a w XVI w. poprzez porty morskie w Bilbao oraz Santander eksportowane były do Holandii i Anglii. Pod koniec XVIII w., zainspirowany podróżą do Bordoux ksiądz Don Manuel Quintano z Burgos wprowadził do produkcji dębowe beczki co znacznie poprawiło jakość win i szybkość ich transportu. W połowie XIX w. pobliskie winnice w Galicji, a następnie większość francuskich dotknęły epidemie chorób, co spowodowało przenoszenie się i zwiększenie produkcji regionu La Rioja. Rozwój i ekspansja na rynki światowe zostały zahamowane przez klęskę głodu w latach 30 ubiegłego wieku, kiedy to wykarczowano większość winnic pod uprawy zboża. Wiele winnic działa jednak do dnia dzisiejszego, a w 2 mieszczą się muzea przedstawiające procesy produkcji wina w dawnych latach.

Wschodnia Hiszpania zdobyła sławę ze względu na bogate, balsamiczne wina czerwone, które swoją historią sięgają czasów kiedy na ciemnych wzgórzach Tarragony kartuzjańscy mnisi sadzili specjalne odmiany winorośli. Dziś z tej właśnie okolicy pochodzą najmocniejsze i najdroższe hiszpańskie wina. Na wybrzeżu Costa Brava największą popularnością cieszy się jednak wino Cava – wyrabiane tradycyjnymi metodami i podawane schłodzone, zwłaszcza w upalne dni.

Innym tradycyjnym napojem alkoholowym jest sangria, która robiona jest na bazie wina, soków owocowych i często innych domieszek smakowych. Napój pochodzi z Walencji, ale rozpowszechniony jest głównie na wybrzeżach i w centrum kraju.

Do głównych dań, rzadko podaje się warzywa czy popularne u nas sałaty, ale można zamówić je osobno. Na północy kraju przed głównym daniem podawana jest często sałatka, a następnie danie główne. Po posiłku częstym deserem są świeże owoce lub hiszpański creme caramal występujący pod różnymi regionalnymi nazwami (w Andaluzji – tocino de cielo, w Katalonii – crema catalana).

Wybrzeże Morza Śródziemnego to głównie ryby podawane pod wieloma postaciami – od smażonych na ruszcie, przez wędzone, gotowane, do wyśmienitych zup i zapiekanek. Na stołach królują sałatki z dojrzałych w słońcu produktów, zapiekanki oraz warzywa z pieca, często faszerowane lokalnymi specjałami.

Kuchnia katalońska szczyci się lokalnym romesco – sosem z migdałami i pieprzem, który podawany jest z rybami lub cebulą z rusztu. Warto spróbować też zarzuelę – duszone owoce morza oraz escudelli – katalońskiego odpowiednika rosolu. Region słynie również z tradycyjnie wyrabianych kiełbas fuet oraz podawanego jako przystawka chleba z pastą pomidorową – Pa amb tomaquet.

Obyczaje

Hiszpanie to naród uwielbiający tłum i zabawę. Często spotykają się w barach na rozmowy czy wspólne zabawy uciekając od siedzenia w domu. W większości, nawet niewielkich miast znakomitą porą spotkań są popołudnia, a po 20 ulice i bary zapełniają się ludźmi w każdym wieku, którzy prowadzą konwersacje. Uwielbiają się również bawić, z czego słyną na całym świecie, a ogromna ilość festiwali i świąt jest to tego znakomitą okazją.

Bez wątpienia najsłynniejszą tradycją hiszpańską jest korrida – widowisko walki człowieka z bykiem oglądane na specjalnie przystosowanych arenach i ogromnymi wodowaniami. Ten rodzaj rozrywki przywędrował razem z plemionami arabskimi i stanowił widowisko tylko dla elity. Torreador walczący z bykiem – z czasem posiadający bogato zdobione stroje i nakrycie głowy – drażni i zachęca byka do walki czerwoną płachtą (muletą), by ostatecznie wbić mu w kark włócznię. Bycie torreadorem było niegdyś zajęciem dla wybrańców, a niezwykła odwaga i spryt były nagradzane pozycją w społeczeństwie. W większości krajów, gdzie rozprzestrzeniły się hiszpańskie tradycje, ze względu na brutalność widowiska zamienione zostało ono na przedstawienie teatralne, jednak w samej Hiszpanii od wielu lat coraz bardziej budzi sprzeciw różnych środowisk. Niektóre regiony Hiszpanii jednak wycofują się z tradycyjnej korridy – jak. np. Parlament Katalonii rezygnujący z krwawych przedstawień od 1 stycznia 2012.

Najbardziej znanym tańcem hiszpańskim jest bez wątpienia flamenco – niezwykle ekspresyjny taniec nawiązujący do tradycji andaluzyjskich cyganów. Związane są z nim nie tylko specyficzna muzyka i śpiew, ale również barwne stroje, mimika twarzy i gesty tancerzy. Panie dumnie prezentują się w falbaniastych sukniach i kolorowych gorsetach, a panowie noszą czarne lub granatowe, obcisłe spodnie i białą koszulę z apaszką. Taniec ten wykonywany jest zarówno w parze jak również solo najczęściej przy akompaniamencie gitary, ale zdarza się też, że dodatkowo w tle brzmi flet lub wiolonczela. Najważniejszy we flamenco jest rytm – wygrywany na bębnach, kastanietach, obcasami butów, a do najczęstszych rekwizytów należą wachlarze, kwiaty i chusty. Występy odbywają się w specjalnych barach, czasem w tawernach, na niewielkich scenach teatrów, a czasem nawet na ulicach. Ekspresja, duma, żywiołowość i piękno tańca wymownie odzwierciedla przywiązanie Hiszpan do tradycji i potwierdzenia swego pochodzenia.

Mieszkańcy różnych regionów kraju bardzo się od siebie różnią, na co wpłynęła długa historia kraju, dostęp do zasobów naturalnych czy uleganie wpływom innych narodów. Dlatego często Hiszpanie mówią o sobie, że nie są jednolitym narodem, ale dzięki temu bardzo ciekawym i różnicowanym. Większość cudzoziemców kojarzy Hiszpanię z gorącą Andaluzją, gdzie dumni i bardzo doświadczeni przez los Hiszpanie wyrażają emocje poprzez rytmy flamenco. Z kolei Galicja to zielone wzgórza zasnuwane często mgłą, gdzie konserwatywni, ale gościnni mieszkańcy uwielbiają wracać do przeszłości. Katalończycy i Baskijczycy marzą o zauważeniu ich odrębności politycznej, społecznej i kulturalnej, a nawet niezależności od Hiszpanii. Tradycje regionalne tych terenów najlepiej uwidaczniają się w małych miejscowościach żyjących swoim powolnym życiem. wielopokoleniowe zgromadzenie ale jako oparcie i siła społeczna. Wynikają z tego cechy szczególne tego społeczeństwa - odwaga w głoszeniu swoich poglądów, dążenie do realizacji celów, otwartość na nowości i przystosowanie do zmian. Mimo, że zazwyczaj największym autorytetem rodziny był mężczyzna, to właśnie kobieta wpływa najbardziej na życie rodziny. Radykalne zmiany w modelu rodziny i roli kobiet nadeszły po śmierci Franco i obaleniu reżimu. Wcześniej, jeszcze w latach 70. ubiegłego stulecia kobieta chcąc wyjechać z miast musiała posiadać pisemne upoważnienie męża do opuszczenia rodziny – oczywiście na krótko. Dziś liczba zawieranych małżeństw od tamtej pory spadła prawie o połowę, a emancypacja i zaczerpnięcie modeli rodzinnych z innych krajów rozwiniętych poskutkowało lżejszym traktowaniem tradycji rodzinnych.

Cechą łączącą wszystkich Hiszpan jest luźne podejście do poczucia czasu. Radość płynąca z życia oraz spotkania z przyjaciółmi czy czas dla siebie są w tej kulturze równie ważne jak praca, a słynne

powiedzenie "manana" – czyli przekładanie wszystkiego na później stało się wręcz tradycją i normalnym podejściem do załatwiania spraw. Umawiając się z Hiszpanem na spotkanie trzeba dokładnie ustalić godzinę, bo często podczas spóźnień pojawia się wymówka, że godzina ma 60 minut. Takie podejście do życia sprawia, że osoby z innych krajów Europy często źle odbierają ich niepunktualność, ale sami Hiszpanie podchodzą do tego jak do normalnego trybu życia.

Narodowym tańcem Katalonii jest sardana – wywodzący się z tradycji starego tańca sardana curta. Bardzo często organizowane są zawody tego tańca, podczas których szkoły tańca wystawiają po sześć par rywalizujących ze sobą techniką i harmonią ruchów oraz barwnymi strojami.

Podczas różnego rodzaju świąt na ulicach miast Katalonii można zobaczyć mieszkańców ubranych w kolorowe stroje tańczących z pałkami. Jest to charakterystyczny taniec, który prawdopodobnie wziął swój początek z tańców wojennych lub pasterskich, tańczony jest przez ponad 100 różnych zespołów, z których każdy posiada taki sam strój. Jest to niezwykle ekscytujący pokaz, w którym narastanie napięcia i zgranie ruchów i wystukiwanych rytmów ma ogromne znaczenie i wymaga długich treningów.

Na licznych pochodach w Katalonii pojawiają się postacie z dużymi głowami - Capgrossos, które w XVIII w. używane były do torowania drogi dla orszaku, zwykle religijnego. Miały one głównie twarze ludzkie, jednak po zakończeniu wojny domowej kiedy ulica stała się miejscem zabawy zaczęły przybierać najrozmaitsze postacie. Towarzyszą przeważnie olbrzymom Gegants, ale w ostatnich latach jest ich znacznie więcej, a ich rola zmieniła się z pomocniczej do jednej z głównych – tańczą, są maskotkami klubów, szkół, zabawiają tłum i robią psikusy.

Obchodom Bożego Ciała towarzysza tu często Cavalletes – postacie przypominające nasz lajkoniki lub też małe koniki, które od XV w. używane były do demonstracyjnego pokazania wygranej walki chrześcijan nad Maurami, a obecnie często używa się ich do parodiowania kawalerii. Z okazji tego święta pojawiają się też diabły i inne postacie nawiązujące do tradycji chrześcijańskich i historii regionu, które idą w wielkim pochodzie. Często podczas świąt religijnych, jak również różnych festiwali ulica traktowana jest jak teatr.

Niecodziennym widowiskiem a Katalonii są Castells – czyli budowanie konstrukcji z ludzkich ciał, które miały symbolizować jedność Katalończyków, a trud w ich zbudowaniu – zmagania o wolność Katalonii. W ostatnich latach tradycja ta zyskała na znaczeniu dzięki liczным, nowym zespołom i osiągnięciu konstrukcji sięgającej pięciu pieter.

W Katalonii dużą popularnością cieszą się instrumenty etniczne, tradycyjne tylko dla tego regionu. Powstają też liczne szkoły gry na tych instrumentach, a ich dźwięki często usłyszeć można na ulicach.

Aktywny wypoczynek

Długie, szerokie i piaszczyste plaże to raj dla miłośników sportów wodnych, począwszy od nurkowania (zwłaszcza w okolicach L'Estartit) przez windsurfing, kitesurfing, żeglarstwo do nart wodnych, latania na spadochronie za motorówką czy ślizgania się na „bananie”. Szerokie plaże często zagospodarowane są w części na boiska do piłki plażowej lub nożnej, a odbywające się na nich liczne konkursy sportowe z pewnością uatrakcyjnia wypoczynek. Costa Brava to również wiele parków rozrywki, z czego największe i najciekawsze znajdują się z Roses, Playa d'Aro, Lloret de Mar i Malgrat de Mar. Przy wybrzeżu działa wiele wypożyczalni rowerów, skuterów i stadnin koni, które umożliwiają ciekawsze poznawanie okolicy. Bliskość Pirenejów sprawia, że Costa Brava jest świetną bazą wypadową dla miłośników wspinaczki górskiej, trzeba jednak pamiętać, że są to wysokie i strome góry, gdzie temperatura znacznie różni się od panującej na wybrzeżu.

Wycieczki Fakultatywne

Girona – miasto sięgające historią czasów rzymskich, które ze względu na wiele bitew i chęci zagarnięcia go nazwano "miastem tysiąca oblężeń". Ciekawą częścią miasta jest dzielnica Call należąca do najlepiej zachowanych i największych dzielnic żydowskich w Europie. Można tu znaleźć wiele pamiątek minionej historii, jak:

Banys Arabs – łaźnie arabskie z XIII w., dawny klasztor Sant Pere de Galligants, gdzie obecnie mieści się Muzeum Archeologiczne i najważniejszy kościół Girony – katedra gotycka, która posiada tylko jedną, ale za to największą na świecie nawę.

Empuries – ruiny położone w sąsiedztwie miasta L'Escala, które uznawane są za jedną z najważniejszych odkryć archeologicznych z czasów kolonizacji greckiej i rzymskiej. Ruiny miasta greckiego znajdują się bliżej wybrzeża, rzymskie usytuowane są na pobliskim wzgórzu, a między nimi znajduje się muzeum z cennym posągiem greckiego ojca medycyny – Asklejosa.

Figures – katalońskie miasto, którego najsłynniejszym punktem jest Muzeum Daliego, które jako jedyne na świecie zostało stworzone przez artystę za jego życia. Dali zaprojektował muzeum jako wielki labirynt o różnych kształtach, a jego sale ozdabiają surrealistyczne dzieła artysty. Ciekawe jest bardzo malowidło znajdujące się pod kopułą, którego iluzjonistyczne wykonanie sprawia, że widać na nim twarz żony artysty – Gali. Co dziwne, patrząc na nie przez odwrócony teleskop można zobaczyć portret A. Linkolna – prezydenta Stanów Zjednoczonych. Inne ciekawe dzieła to "Deszczowy Cadillac" z unoszącą się nad nim perską królową i totem z opon samochodowych. Na zwiedzanie trzeba poświęcić kilka godzin.

Pubol – miejscowość niedaleko Girony, gdzie Salvador Dali kupił swojej żonie zamek, którego wnętrza urządził w swoim surrealistycznym stylu. Opuścił zamek w 1984 r. kiedy to podczas pożaru omal nie stracił w nim życia.

Terrassa – urokliwe miasto, którego ślady pozostawione przez historię sięgają czasów rzymskich. W średniowieczu otoczono je murami i wybudowano potężny zespół zamkowo-pałacowy, z którego do dziś zachowała się wieża obronna. Największy rozwój miasta nastąpił po rewolucji przemysłowej, głównie włókiennictwa. Powstało wtedy wiele budynków modernistycznych, jak Casa Baumann i kościół Masia Frexia. Wiele pamiątek po tym okresie można podziwiać w Muzeum Nauki i Technologii Katalonii, które mieści się w jednej z fabryk.

Olot – stolica rejonu wulkanicznego słynąca z XIX-wiecznej szkoły pejzażystów i Muzeum Zjawisk Wulkanicznych.

Besalu – położone nad rzeką Fluwią, miasto, w którym czas się zatrzymał w średniowieczu, co poczuć można przechadzając się krętymi, wąskimi uliczkami. Warto zobaczyć tutejszy romański most z XII w. ze stojącym na środku budynkiem obronnym z osuszaną bramą oraz kościoły Sant Pere i Santa Maria z X w.

Llivia – miasto leżące we francuskich Pirenejach, które w XVI w. zostało przyznane Hiszpanii, pod warunkiem nie budowania w nim nigdy fortyfikacji obronnych. By umożliwić komunikację mieszkańców Livii z pozostałą częścią kraju wytyczono eksterytorialną drogę przez góry. Warto zobaczyć tutejsze kamienne ulice i domy, najstarszą w Europie aptekę i spróbować pirenejskiej kuchni. W sąsiedztwie miasta znajdują się bardzo dobrze zagospodarowane stoki narciarskie.

Ripoll – średniowieczne miasto z twierdzą i pochodzącym z IX w. klasztorem Santa Maria, uznanego za jedno z najwybitniejszych dzieł romańskich w Hiszpanii. Tutaj właśnie zaczęła się rekonkwista, a miejsce nazwano kolebką Katalonii.

Andora – jedno z najmniejszych państw Europy znajdujące się w sercu Pirenejów, do którego poza zapierającymi dech w piersiach widokami i przepięknymi zabytkami przyciąga strefa wolnocłowa. Andora jest demokratycznym księstwem kierowane przez dwie głowy państwa: biskupa hiszpańskiego i prezydenta Francji, którzy pełnią funkcje reprezentacyjne, a sprawowanie władzy należy do rady Generalnej i premiera. Językiem urzędowym jest kataloński, ale można porozumieć się po francusku i hiszpańsku, ponieważ rodowici Andorczyki są mniejszością w swoim kraju. Od ostatnich lat ubiegłego wieku główną siłą napędową stała się turystyka i jej obsługa, a co za tym idzie rozwinął się handel regionalnymi pamiątkami, towarami wolnymi od cła i obsługa gastronomiczno-hotelarska. Na wycieczkę wymagany jest paszport.

Saragossa – piąte największe miasto Hiszpanii należące do regionu Aragonia, którego historia sięga I w. p.n.e. Przez wiele wieków była kolonią rzymską, siedzibą Wandalów i Wizygotów, aż do XI w. kiedy miasto stało się stolicą państwa muzułmańskiego. Po zdobyciu miasta przez chrześcijan stało się stolicą Aragonii, a następnie siedzibą biskupstwa. Miasto było miejscem wielu walk i działań konspiracyjnych aż do II wojny światowej. Najbardziej charakterystycznym zabytkiem miasta jest przepiękna bazylika Nuestra Senora del Pilar z czterema wieżami i jedenastoma kopułami. W środku znajduje się figura Marii Panny na Kolumnie (el Pilar), która podobno ukazała się św. Jakubowi w 40 r. n.e. Kościół jest celem pielgrzymek w Hiszpanii a głównym świętem połączonym z ogromnym napływem odwiedzających jest Fiesta de la Raza przypominająca o odkryciu Ameryki i dawnej potędze Hiszpanii (obchody główne 12 października). Inne cenne zabytki to katedra del Salvador pochodząca z XII w., która jest połączeniem stylu gotyckiego, mauretańskiego i baroku, renesansowa giełda z widocznymi wpływami florenckimi, most - Puente de Piedra i okazały Alkazar de la Aljaferia sięgający XI w. z meczetem, mauretańskim dziedzińcem i pałacem królów katolickich.

Montserrat – klasztor benedyktyński położony w górach w pobliżu Barcelony, będący głównym ośrodkiem religijnym Katalonii za sprawą Czarnej Madonny zwanej La Moreneta. Legenda głosi, że figurkę wyrzeźbił św. Łukasz, a przywiózł ja na te tereny św. Piotr. W czasie panowania Maurów na tych terenach była ukrywana i odnaleziono ją dopiero w IX w. w jednej z pobliskich grot. Blisko "Świętej Jaskini" powstał klasztor, do którego dziś prowadzą 4 górskie szlaki oraz wjeżdża kolejka górską.

Port Aventura – największe w Hiszpanii wesołe miasteczko znajdujące się niedaleko Tarragony, które oferuje mnóstwo atrakcji zamkniętych w park tematyczny – na jego terenie możemy przenieść się do Chin, zaraz potem do Polinezji, Meksyku czy na Dzikie Zachód. Głównymi atrakcjami są: Dragon Khan – największa kolejka górską w Europie, Stampida – kolejka górską z drewna oraz Hurakan Condor – wystrzeliwana wieża.

Najczęściej Zadawane Pytania

Kiedy najlepiej wybrać się na Costa Bravę?

Sezon letni zaczyna się tu już w maju i trwa do połowy października, kiedy temperatura powietrza przekracza 25°C. Mimo wysokich temperatur w środku lata temperatura nie jest zbyt uciążliwa dzięki morskiej bryzie, jednak jest odczuwalna w głębi lądu i dużych miastach. Costa Brava oferuje wiele atrakcji, a obrzędy religijne czy festiwale są tu obchodzone bardzo hucznie. Jest to świetna okazja do poznania miejscowej kultury, a szczególnym zainteresowaniem cieszą się obchody Bożego Ciała pod koniec czerwca i liczne festiwale lipcowe.

Jaka waluta obowiązuje w Hiszpanii i jakie są orientacyjne ceny?

W Hiszpanii od 2002 r. obowiązuje wspólna dla całej Unii Europejskiej waluta – Euro. Konsekwencją tego są nieco wyższe ceny niż w Polsce, zwłaszcza jeżeli chodzi o posiłki w restauracjach. Mimo dużej dostępności owoce morza należą do najdroższych morskich specjałów, jednak w większości miejscowości jest wiele niewielkich tawern gdzie można spróbować taniej regionalnych potraw.

Gdzie i jakie pamiątki kupić na Costa Brava?

Wśród pamiątek największą popularnością cieszą się wachlarze, zdobione kastaniety, biżuteria, ceramiczne wyroby (zwłaszcza z okolic Roses) oraz gadzety związane z daną miejscowością i Katalonią. Mimo że maskotką regionu jest osiołek, zwykle większym zainteresowaniem cieszą się pamiątki związane z bykami. Często kupowane są wina, które nie są eksportowane za granicę, owoce i duże kawałki wędzonych szynek jamon, z których słynie region. Podczas wakacji na Costa Brava wiele osób udaje się na zakupy do Andory, gdzie panuje strefa bezcłowa, a regionalne alkohole i inne wyroby cieszą się światowym uznaniem.

Warto zorientować się czy w miejscowości znajduje się bazar albo ulica, na której można kupić tańsze pamiątki. Znajdują się one zarówno w dużych kurortach jak Lloret de Mar, Calella, jak również w mniejszych.

Duży wpływ na rytm dnia w Hiszpanii ma sjesta, jednak w wielu dużych miastach większe sklepy nie mają przerw. Zdarzają się one w mniejszych miejscowościach, ale większość ze sklepów jest wtedy czynna do 20-21. Hiszpanie przeważnie wracają podczas sjesty na lunch do domu, który jest głównym posiłkiem w ciągu dnia.

Jaki czas obowiązuje w Hiszpanii?

Mimo dużej odległości od Polski, w Hiszpanii obowiązuje taki sam czas jak u nas. Ulega on zmianie tylko na Wyspach Kanaryjskich.

Jak poruszać się po Costa Brava?

Od granicy, w niedalekiej odległości od wybrzeża biegnie płatna autostrada, którą można dojechać do Barcelony. Jeżeli z miejscowości leżących na północy chcielibyśmy wybrać się autobusem na samodzielne zwiedzanie Barcelony warto sprawdzić przebieg trasy, gdyż cena biletu, ale też czas dojazdu różni się znacznie w zależności od tego czy trasa przebiega autostradą czy drogą przy wybrzeżu. To samo dotyczy taksówek, które za przejazd autostradą pobierają dodatkową opłatę. Między miejscowościami turystycznymi jak również do Girony i Figueras istnieje wiele połączeń autobusowych, a nawet kolejowych. Jeżeli planujemy odbyć nieco dalszą podróż szybką koleją warto kupić bilet wcześniej, gdyż w dniu wyjazdu przeważnie brakuje miejsc.

W większych miejscowościach można wypożyczyć auto i samemu zwiedzić okolicę, jak również jest to wygodne rozwiązanie jeżeli przyjechaliśmy samochodem do Hiszpanii. Polskie prawo jazdy jest wszędzie akceptowane, jednak należy pamiętać, że jeżeli poruszamy się samochodem z obcą rejestracją nie podlegamy kredytowaniu mandatów, czyli mandat musi być zapłacony na miejscu lub przed wyjazdem z kraju, gdyż nie zezwala się na opuszczenie kraju z długiem wobec państwa.

Autostrada biegnąca wzdłuż wybrzeża od francuskiej granicy do Barcelony, Terrassy i Saragossy jest płatna. Paliwo jest jednak tańsze niż w Polsce co sprzyja samochodowym wycieczkom po regionie.

Jakie plaże są na Costa Brava?

Plaże na Costa Brava są bezpłatne, bardzo dobrze zagospodarowane rekreacyjnie, piaszczyste i łagodnie nachylone do morza co sprawiło, że region nazywany jest „Kąpieliskiem Europy”. Istnieje tu szeroki wachlarz ofert prywatnych firm zajmujących się wypożyczaniem sprzętu wodnego, motorówek, jachtów i skuterów. Na plażach organizowane są liczne zawody sportowe, konkursy i beach party. W mniejszych miejscowościach, zwłaszcza na północy jest więcej skalistych wybrzeży z wydzielonymi plażami, gdzie również można wypocząć i aktywnie spędzić czas nad wodą.

Przy hotelach wyższej kategorii lub w wybranych kurortach plaża jest usypywana sztucznie lub znacznie różni się od typowych plaż miejskich, dlatego wybierając kurort i hotel warto upewnić się do jakiej plaży będziemy mieli dostęp.

Jakie są ograniczenia celne w Hiszpanii?

Przewóz towarów podlega ograniczeniom ilościowym na zasadach obowiązujących w UE, co oznacza w praktyce, że rzeczy osobiste i sprzęt na własny użytek nie podlega ograniczeniom celnym. W przypadku towarów można wwozić i wywozić: do 800 szt. papierosów, 200 szt. cygar, 10 l spirytusu, 20 l mocniejszego alkoholu, 90 l wina i 110 l piwa.

Jakie dokumenty potrzebne są w razie konieczności skorzystania z służby zdrowia w Hiszpanii?

Publiczna służba zdrowia jest w Hiszpanii bezpłatna w podstawowym zakresie, o ile posiadamy wydaną przez NFZ Europejską Kartę Ubezpieczenia Zdrowotnego (EKUZ), o którą należy postarać się przed wyjazdem. Nie obowiązuje ona jednak w przypadku prywatnych wizyt i szpitali niepaństwowych gdzie należy mieć dodatkowe ubezpieczenie lub samemu opłacić leczenie. W zależności od ubezpieczyciela podawane są przed wyjazdem dane firm współpracujących, do których należy się zwrócić w razie konieczności skorzystania z prywatnej pomocy lekarskiej. Ze względu na inną florę bakteryjną należy starannie wybierać restauracje lub jadać w hotelach i przestrzegać podstawowych zasad higieny. Turyści powinni pić wyłącznie wodę butelkowaną, ewentualnie gotowaną co najmniej 10 min. Szczepienia ochronne nie są wymagane i nie ma zagrożeń sanitarno-epidemiologicznych, niemniej przed wyjazdem warto sprawdzić czy szczepienia nie są zalecane sezonowo.

Ważne informacje MSZ

Dokumentem uprawniającym nas do pobytu na terenie Hiszpanii jest dowód osobisty lub paszport (o ile nie posiadamy dowodu). Obowiązują nas te same co w innych krajach Unii Europejskiej przepisy dewizowe oraz nie ma obowiązku meldunkowego, jeżeli nasz pobyt na terenie kraju nie przekracza 90 dni.

Szczegółowe i aktualne informacje można znaleźć na stronie Ministerstwa Spraw Zagranicznych: www.msz.gov.pl lub na stronie ambasad i konsulatów w Hiszpanii.

Najbliższe ambasady i polskie placówki dyplomatyczne:
Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Królestwie Hiszpanii
Hiszpania, Madryt, Guisando 23 bis, 28035
Tel.: +34 913 736605
Tel. dyżurny: +34 913 769555
www.madryt.polemb.net

Wydział Konsularny Ambasady RP w Madrycie
Hiszpania, Madryt, Goya 15 4°, 28001
Tel.: +34 914 362 632
Faks: +34 913 736 624

Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Barcelonie
Hiszpania, Barcelona, Avda. Diagonal, 593-595, piętro 6, 08014
Tel.: +34 93 3227234
Tel. dyżurny: +34 607735740
www.barcelonakg.polemb.net

Pogoda

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Najwyższe temperatury	13	14	16	18	21	25	28	28	25	21	16	13
Najniższe temperatury	6	7	9	11	14	18	21	21	19	15	11	8
Temperatura wody	13	12	13	14	16	19	22	24	22	20	16	14
Godziny słoneczne	5	6	6	7	8	9	10	9	7	6	5	4
Dni deszczowe	5	5	8	8	8	6	4	6	8	9	5	6
Wilgotność	68	65	68	66	66	64	65	69	73	71	70	67